



Risal Jos. Dostal.

Bled.

Tako se védejo one nesrečne žrtve, ki dospejo do vrat, nad katerimi stoji, kakor poje nedosegljivi Dante, strašen, obupen napis:

Per me si va nella città dolente,
Per me si va nell' eterno dolore,
Per me si va tra la perduta gente.
Lasciate ogni speranza voi, ch'entrate!

(Skoz mene gre se v mesto zapuščeno
Skoz mene gre se v večne bolečine,
Skoz mene gre med ljudstvo se zgubljeno.
Pustite vsako nado vi, pri vstopu!)

(*Inferno III. 1 ss.*)

Toda ne samo strah in grozo, tudi rajsko veselje je poosebil brat Ivan na tej sliki. Pogled na drugo stran nas takoj popelje iz kraljestva solz in trpljenja v dražestni svet neizmerne, večnega veselja. Kolik razloček

med zavrženimi žrtvami in med izveličanimi duhovi! Roke dvigajo proti sinjim višavam, molijo, hvalijo Gospoda, polni so najslajše radosti, katere še ni pred njimi „nobeno oko videlo, nobeno uho slišalo, nobeno srce občutilo.“ Neki kralj ganjen kleči, poleg njega se devica klečé topi v nebeški radosti; angeli vabijo izvoljence v nebó, objemajo se, poljublajo: vse je neskončno srečno.

Poleg velike slike je druga manjša, ki nam predočuje, kako vodijo angeli v rajanju različne svetnike v nebo. Dva meniha že klečita gori pred nebeškimi vrati. To je čudapoln, pesniško nadahnjen prizor. Sic itur ad astra!

Gotovo je Fra Angelico imel v mislih Danteja, ki poje (Parad. VII. 4 ss.)

Così volgendo sì alla ruota sua . . .
Fu viso a me cantare essa sustanza
Ed ella e l'altre mossero a sua danza.

(Tako, vrteč se brzo v ljubkih krogih
Proslavljali Gospoda so pevaje . . .
In polni sladke radosti plesaje.)